

Een dwaalgast onderweg

Jack Folkers is een actief lid van de VVU en, zoals hij zelf zegt: "*natuurliefhebber in hart en nieren, fotograaf, schilder, tekenaar en beeldhouwer, schrijver, soms niets, soms alles en nu ... onbezoldigd reiziger*". In september 2005 heeft hij huis en haard verlaten voor een reis rond de wereld. Op zijn website is de reis te volgen: www.dwaalgast.nl.

Gifkickers en ander bewegend spul...

Costa Rica, Drake Bay, 3-2-2006

Ik lig in een hangmat. Rechts van me bruist de branding van Drake Bay, waar ik me nu bevind. Links van me is het regenwoud. Ik hoor het tikkende geluid van een yellow warbler (gele rietzanger) en enkele scarlet-rumped tanagers (roodrug-tangare) vliegen om me heen. Prachtige zwarte vogeltjes

met een fel oranje stuit. Het doet haast zeer aan je ogen. Even verderop zie ik iets bewegen aan de voet van een boom: een Jesus Christ Lizard (Jezushagedis), zo genoemd omdat hij over het water kan lopen. Een grote hagedis met een hane-kam op z'n kop. Zo uit Jurassic Park weggelopen. Onder mijn hangmat beweegt ook van alles. Heremietkreeften lopen met honderden heen en weer, van klein (halve cm) tot groot (5 cm). Er zijn weinig lege schelpen en ik vraag me af hoe ze, als ze uit hun schelp dreigen te groeien, een grotere schelp bemachtigen. Zouden ze een ander uit een schelp schoppen of zoeken ze een lege. Misschien zijn er in de heremietkreeftenwereld ook wel "properties for sale".

Jungletocht

Drake Bay ligt op een schiereiland tegen het Corcovado National Park. Het is een omgeving zoals ik me Costa Rica had voorgesteld. Strand dat overgaat in regenwoud, hier en daar een waterval, een rivier, dolfinen in de oceaan, zeewater van een graad of 26. Veel vogels en ander wild. De kleine jongen in mij staat te trappelen en te springen om alles te verkennen en om spannende dingen te beleven. Zo maakte ik gisteren een jungletocht. Na eerst een paar uur in de stromende regen gelopen te hebben, werd het gelukkig droog en kon ik weer wat zien. Als brildrager zie je namelijk geen steek met druppels op de glazen. Bij een riviertje liet de gids een hol in de grond zien waarin gifkickers moesten zitten. En inderdaad, met de zaklamp kon ik achterin het hol 2 piepkleine kikkertjes met een oranje streep op de rug zien zitten. "Raak ze niet aan want ze zijn levensgevaarlijk", zei de gids. Het gif op de kikkerhuid is zo sterk dat één kikker 20 mensen kan doden. Maar dan moet hij wel op je huid zitten. Op eerbiedige afstand maakte ik

wat foto's, maar vreesde dat ze niet gelukt waren. We moesten verder. Gelukkig kwamen we bij een waterval paar mensen uit ons groepje wilden zwemmen. Dat gaf mij de gelegenheid om stiekem terug te lopen naar het gifkikkerhol. De kikker-tjes zaten er nog. Voorzichtig legde ik de zaklamp neer, gericht op de kikkers en

richtte mijn camera, maar stootte daarbij tegen de lamp, die in het hol schoof. Kikkers weg en hoe kreeg ik op een gezonde manier mijn lamp terug. Eerst met wat takken geprobeerd de lantaarn te pakken maar uiteindelijk toch maar op hoop van zegen mijn arm in het hol gestoken en de lamp voorzichtig eruit getrokken. Niets glibberigs onderweg, geen stekende pijn van door de

"Zaklampkikker" - Jack Folkers

huid dringende gif, alleen maar de zaklamp. Na 10 minuten zaten de kikkers er weer en kon ik naar hartelust foto's maken. De naam van de kikker? Voor mij heet 'ie voortaan de zaklamp-kikker.

Geluksvogel

Costa Rica, San Gerardo de Dota, 12-2-2006

De wekker gaat, maar ik was al wakker door het gekwetter van de vele vogels hier. Het is koud en de dikke deken waaronder ik lig, is geen overbodige luxe. Eigenlijk wil ik nog even in de warmte blijven maar als ik bedenk waarom de wekker is gezet, is dat geen optie. Ik neem gauw een douche en gelukkig: warm water! De shampoo die anders als water uit mijn flesje stroomt, is nu stijf van de kou. De Trogon Lodge, waar ik me bevind, ligt op bijna 2500 meter hoogte en 's nachts daalt de temperatuur behoorlijk. De reden waarom ik hier ben, is de grote hoeveelheid soorten vogels en in het bijzonder de quetzals. De quetzal staat bovenaan mijn "vogelsoorten-wens-lijst". In Guatemala, Honduras en Belize had ik al "gequetzald", maar tevergeefs. Het is een hooggebergtevogel die alleen boven de 1500 meter voorkomt. Vandaar de noodzaak om de kou te trotseren.

Na de douche eerst een kop koffie om helemaal wakker te worden en om de benodigde zintuigen op scherp te zetten. We zijn met een man of acht en de gids vertelt dat we naar een plek gaan waar een aantal bomen staat waarin de vogels graag foerageren. Maar, zo zegt hij, we zitten aan het begin van het broedseizoen en de mogelijkheid dat we niets zien is groot. Nadat hij een dikke jas heeft aange-trokken en een dito must over zijn hoofd, vertrekken we. Mist, motregen en wind. Niet echt de ideale situatie om een nieuwe vogelsoort te zien. Na ongeveer een kwartier rijden stoppen we. Rechts van ons een nat weiland en een boom. De boom. Hier moet 'ie zitten! Terwijl ik de boom met de verrekijker inspecteer, loopt de gids er naartoe. In mijn verrekijker beweegt iets: rood, groen, lange staart. Het zal toch niet waar zijn? Nog eens kijken; het is hem! De gids, gehinderd door zijn

dikke over de oren getrokken muts, ziet hem niet en staat er bijna een meter onder tot hij mijn gefluit hoort. Hij draait zich om. "Wat is er?" Hij zit boven je, wijs ik. Als hij naar boven kijkt, vliegt de vogel verder de boom in. "Quetzal" bevestigt de gids. Ja, dat WAS er eentje, denk ik. En hij zat er net zo mooi.

In het uur erop liet de vogel zich nog een paar keer zien. Verder weg dan de eerste keren en blijkbaar reagerend op het gefluit van de gids. Te ver voor een mooie foto. Fluiten kon de gids, vooral naar zijn fooi. Desondanks een blijf Jack want het is weer een dikke streep op mijn lijst. Toch moest die foto er ook nog komen.

De volgende ochtend liep de wekker weer vroeg af. Gekletter van regendruppels op het dak. Shit! Regen! Toch maar het bed uit en ditmaal zonder douche in de kleren, in de auto en naar de boom. Als eerste bij de quetzalplek. Daar aangekomen regende het nog steeds pijpenstelen. De regencape die ik had meegenomen kon nu zijn diensten bewijzen. Niet alleen als regenbescherming maar ook als schuiltent. Na 10 minuten wachten, ik was gelukkig nog steeds alleen, verscheen hij. Vrij op een tak. Weliswaar vrij donker en in de regen, maar goed genoeg om er een redelijke foto van te maken. Geluksvogel!

Quetzal - Jack Folkers